

Okólnik 18/21
22 lutego 2021

W obecnym, przelomowym i krytycznym momencie ... odpowiadamy odważnie
(por. *Miłość daje wszystko*, Kierunek 24. Kapituły Generalnej)

Drogie Siostry,

Rozpoczynając drugą połowę naszej kadencji w zarządzie Zgromadzenia, pragniemy każdej Siostrze wyrazić szczerą wdzięczność. Wasza modlitwa, wsparcie i miłość w ciągu ostatnich kilku lat, docierające w różnych wiadomościach, życzeniach bożonarodzeniowych i noworocznych, a także z życzeniami z okazji trzeciej rocznicy naszej instalacji, poruszają nas głęboko.

Ponad trzy lata temu wszystkie przyjęłyśmy zobowiązania Kierunku i Akt 24. Kapituły Generalnej, ze szczególną uwagą skierowaną na encyklikę *Laudato Si'* aby pomóc w zrozumieniu zintegrowanego skupienia wszystkich elementów Kierunku *Miłość daje wszystko*. Jako rada generalna, wyraziłyśmy w *Ziarnach nadziei* naszą wizję i priorytety gdy rozpoczynałyśmy naszą drogę prowadzenia Zgromadzenia ku przyszłości i przedłużaniu jednoczącej misji Chrystusa.

Gdy uznałyśmy w 2017 roku, że znalazłyśmy się w przelomowym i krytycznym momencie naszej świętej historii, kto z nas mógł sobie wyobrazić globalny kryzys wywołany pandemią koronawirusa, która zdemaskowała inne wszechobecne, zagrażające życiu pandemie w naszym społeczeństwie? Doświadczyłyśmy wielkiej niepewności, wielu strat i ogromnej bezbronności. Jednocześnie zdajemy sobie sprawę, że ten kryzys jest szansą. Ujawnia on, co trzeba zmienić i domaga się byśmy wybierały, a wybór ujawni, co jest w naszych sercach (por. Papież Franciszek, *Let Us Dream: The Path to a Better Future/Powróćmy do marzeń: droga ku lepszej przyszłości*, 2020). Czy możemy odważyć się i uwierzyć, że w życiu w niepewności z nowymi pytaniami, twórczość może rozkwitnąć i otworzyć nas na nowe ścieżki, które może nam wskazywać Duch?

W tym okólniku dzielimy się wiedzą zebraną z tego, co widziałyśmy, słyszałyśmy i czego doświadczyłyśmy podczas naszych spotkań z Siostrami w czasie międzynarodowych wydarzeń, spotkań osobistych i wirtualnych oraz wizyt dotyczących tego, jak realizujemy nasze zobowiązania. Przedstawiamy kilka refleksji i zachęcamy każdą z nas do dalszego przemyślenia, w jaki sposób jesteśmy wzywane do zaufania, odwagi i śmiałej odpowiedzi.

Życie zobowiązaniami 24. Kapituły Generalnej

Biorąc pod uwagę sposoby, w jakie zaczęłyśmy wypełniać nasze zobowiązania Kapituły, zdajemy sobie sprawę, jak zasadniczo są one ze sobą powiązane i podstawowe dla naszej odpowiedzi na pilne i krytyczne problemy naszych czasów. Trwający kryzys stanowił dla nas głębokie wyzwanie, ujawnił naszą kruchość i istotną współzależność oraz wezwał nas do pogłębienia świadomości tego, kim jesteśmy i kim mamy być we wszystkich naszych relacjach.

Doceniamy to, jak Siostry zaangażowały się w studium i refleksję teologiczną nad Bogiem w Trójcy Jedynym i że wiele z was przygotowuje się do [Symposium o Bogu Trójjedynym](#), które odbędzie się w lipcu tego roku. Siostry wspólnie zastanawiają się w grupach dialogowych na temat *Laudato Si'*, uczestnicząc w specjalnym roku jubileuszowym i współpracując w ramach

globalnej kampanii [Zasiewanie nadziei dla Planety](#). Poprzez każdy z tych i innych sposobów otwieramy się na nawrócenie, promujemy integralną ekologię i wspieramy jedność, która obejmuje całą ludzkość i całe stworzenie. Ta jedność, dla której oddajemy swoje życie realizując misję, wydaje się zzywać nas do wyobrażania sobie i życia w nowy sposób jako Siostry Szkolne.

Zdając sobie sprawę z wezwania osób zakonnych, aby byli proroczymi świadkami i ekspertami komunii, w duchu bł. Matki Teresy, angażujemy się w walkę o autentyczne życie wspólnotowe, które jest proroczym świadectwem jedności w różnorodności i pojednania w miłości. Ponowne skupienie się na formacji początkowej i ciągłej, na które zwrócono uwagę na międzynarodowym spotkaniu formacyjnym, które odbyło się w 2019 r., doprowadziło do zaktualizowania wytycznych PDIC (rozwój osobowy we wspólnocie) Zgromadzenia i wszystkich programów. Innym kluczowym wymiarem jest nasze wzrastanie w życiu bardziej międzykulturowym jako wspólnoty w misji.

Zaangażowanie w poszerzanie naszego rozumienia międzykulturowości skłoniło nasze siostry do udziału w grupach studyjnych i warsztatach, aby nauczyć się nowych umiejętności życia międzykulturowego. W nasze międzynarodowe spotkania włączyłyśmy krótkie warsztaty. Niektóre prowincje prowadzą programy wymiany i całkowitego „zanurzenia” w języku i kulturze, aby zaoferować siostronom doświadczenie życia i posługi międzykulturowej. Nasz międzykulturowy zespół czterech sióstr, które w 2019 r. uczestniczyły w dwutygodniowych warsztatach UISG (Międzynarodowa Unia Przełożonych Generalnych), *Engaging Our Diversity through Interculturality/Angażując naszą różnorodność poprzez międzykulturowość*, przeprowadził warsztaty w swoich regionach geograficznych. Wciąż szukają sposobów angażowania naszych sióstr i poszerzania możliwości uczenia się w całym Zgromadzeniu.

Zastanawiając się nad tymi wydarzeniami, wyczuwamy pragnienie i potrzebę poszerzenia naszych horyzontów, wspierania globalnych serc i bardziej świadomego podejścia do międzykulturowych, międzyprovincialnych misji, aby dobrze rozeznaczyć i rozwiązać pilne i krytyczne problemy globalne. Postawiliśmy sobie wyzwanie, aby zaryzykować innowacyjne odpowiedzi; kształcić, popierać i działać we współpracy z innymi; i odpowiadać w sposób odważny i dotąd nieprzewidywany.

Krytyczne potrzeby naszych czasów są liczne i wzywają do naszej uwagi i działania w duchu globalnej solidarności. Poprzez ciągły rozwój naszej komunikacji; gromadzenie funduszy zgromadzeniowych; inicjatywy naszej sieci *Shalom* i ONZ-NGO mające na celu edukację, obronę i działanie na rzecz godności życia i troski o stworzenie w celu przeciwdziałania formom dyskryminacji, nierówności i przemocy wobec ludzi i Ziemi; przyczyniamy się do tego, że dokonują się zmiany na lepsze. Jesteśmy bardzo wdzięczne za to, że na niezliczone sposoby nasze siostry i nasi współpracownicy, koledzy i przyjaciele ułatwialiście i wspieraliście wypełnianie tych zobowiązań.

Inną odpowiedzią Zgromadzenia jest nasze [nowe partnerstwo misyjne](#) w Południowym Sudanie. Nasze cztery siostry przyjechały we wrześniu ubiegłego roku do Juby i Old Fangak i opowiadają o początkach swojej pracy (zob. Załącznik A). We wcześniejszych okólnikach mówiłyśmy o tym, na czym polega ta inicjatywa Zgromadzenia jako wspólna służba z braćmi franciszkanami, misjonarzami kombonianami i poszczególnymi diecezjami, w solidarności z ludnością Sudanu Południowego. Ponownie zachęcamy inne siostry do rozeznania czy może są powołane do takiej służby i wzmocnienia naszej odpowiedzi na potrzeby edukacyjne i społeczne/duszpasterskie, szczególnie dziewcząt i kobiet w Sudanie Południowym.

Jednocześnie kontynuujemy nasze zaangażowanie we wspólną inicjatywę [Solidarność z Południowym Sudanem](#). Od 2008 roku wraz z innymi wolontariuszami zakonnymi i świeckimi wykonaliśmy nieocenioną pracę pomagając w budowaniu potencjału zawodowego nauczycieli, pielęgniarek, położnych, duszpasterzy i rolników. Zapraszamy do rozeznania możliwości odpowiedzi na potrzeby personalne tej inicjatywy (zob. Załącznik B). Niedawno UISG poinformowała nas o potrzebie udziału sióstr w międzynarodowym, międzyzakonnym [Projekcie Migranci/Sycylia](#), rozpoczętym w 2015 r. Oferujemy do rozważenia profil kandydatek (zob. Załącznik C).

Lepsza współpraca w zgromadzeniach i między nimi oraz z innymi wydaje się niezbędna, aby w sposób znaczący odpowiedzieć na pilne potrzeby. W naszej służbie teraz i w przyszłości nie chodzi o budowanie instytucji, ale o budowanie relacji. Papież Franciszek wyraził nadzieję, że nastąpi wzrost komunii między członkami różnych instytutów. Wzywał, abyśmy „odważniej wychodzili poza granice naszych instytutów i współpracowali, na poziomie lokalnym i globalnym, nad projektami formacji, ewangelizacji i działań społecznych... dla skuteczniejszego świadectwa prorockiego” (Papież Franciszek, [List Apostolski](#), 21 listopada 2014, II, 3).

Życie zobowiązaniem do przyjęcia ewangelicznego ubóstwa, badanie jego głębszego znaczenia i ryzyko otwarcia się na przemianę może być nieco trudniejsze do dostrzeżenia. Wydaje się jednak, że jest to niezbędne dla innych zobowiązań i całego naszego obecnego życia misyjnego. Żyjemy nie tylko w czasie zmian, ale w czasie zmiany ery, która sygnalizuje głęboką zmianę, przemianę wymagającą zarówno wewnętrznej, jak i zewnętrznej pracy, która jest konkretna, duchowa i systemowa.

Zewnętrzną pracę możemy zobaczyć w praktyczny, strukturalny sposób. Niektóre prowincje są w trakcie pozbywania się nieruchomości, z których kilka to nasze domy od lat założycielskich. Prowincja Bawarska, Prowincja Austria-Włochy i Prowincja Czeskosłowacka wejdą w nowe relacje z przejściową strukturą zarządzania pod koniec lipca 2021 r. (więcej na ten temat zostanie podane po ustaleniu szczegółów). Nasze siostry z prowincji w Europie zobowiązały się rozpocząć proces stawania się Jedną Europą. W tym wszystkim jest wezwanie do ryzyka i pozostawienia, które dotyka głębi naszego istnienia. Te i inne zmiany muszą dotyczyć czegoś więcej niż tylko przetrwania, raczej wyboru życia, nowej witalności dla misji Boga.

O wiele więcej można by powiedzieć o tym, jak my, Siostry Szkolne, realizujemy zobowiązania wynikające z naszego Kierunku i Akt 24. Kapituły Generalnej. Zachęcamy do refleksji i dzielenia się między sobą, lokalnie i prowincjalnie, w różnych prowincjach i na kontynentach oraz z nami, abyśmy razem mogły nadal rozpoznawać Boże wezwanie teraz i w przyszłości.

Jakie wyzwanie stanowi dla Siostry/dla nas, życie naszymi zobowiązaniami dalej i w przyszłości?

W obecnym przełomowym i krytycznym momencie

Jakie jest nasze doświadczenie i jak rozumiemy bycie *w tym przełomowym i krytycznym momencie* teraz w świętej historii stworzenia, ludzkości i naszego Zgromadzenia? Na wiele sposobów widać, że doszliśmy do rozdroża. Chaos, cierpienie i niepewność w świecie w tych czasach sugerują, że właśnie tu dotarliśmy – na rozdrożu. Przed nami wybór, wybór, który ujawni nasze serca – nasze osobiste i wspólnotowe serce, serce naszego Zgromadzenia. Wybór życia wymaga od nas ryzyka otwarcia się na przemianę: poddania się, przekroczenia siebie i działania.

Rozbrzmiewa w nas doświadczenie, że „to ból prowadzi nas na błogosławione rozdroże, ale to Miłość pociąga nas” (Ted Dunne, *Graced Crossroads: Pathways to Deep Change and Transformation/Błogosławione rozdroże: ścieżki do głębokiej zmiany i przemiany*, s.19). Jako Siostry Szkolne mówimy, że jesteśmy „otwarte wobec każdej drogi, na którą wzywa nas Jego Duch. W ten sposób powoli ale konsekwentnie pociąga nas Bóg ku Sobie i upodabnia do Siebie.” (JP, K 31). Jest to nieustająca podróż wiary, która angażuje każdą z nas, całą naszą osobę w pracę nad osobistą, międzyosobową i strukturalną przemianą, w rozwijającą się spiralę przemiany (por. Ted Dunne, s. 18-19).

Droga przemiany polega na doświadczeniu i przyjęciu, jako jednostki i jako wspólnota, tajemnicy paschalnej, która wymaga twórczego życia z cierpliwą wytrwałością i świętą niecierpliwością zakorzenioną w odwadze i nadziei. W tegorocznej [homili](#) w Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, Papież Franciszek mówił o potrzebie „cierpliwości i odwagi aby dalej się rozwijać, odkrywać nowe ścieżki i odpowiadać na podszepty Ducha Świętego. Aby to czynić z pokorą i prostotą...”

Jakie jest wezwanie Ducha Świętego do nas w tym czasie globalnego kryzysu pośród wielkiego cierpienia, kiedy sami doświadczamy umniejszania się, kruchości i straty? Jak możemy żyć i udzielać proroczej odpowiedzi?

Brat Marist Emili Turú, sekretarz generalny USG (Unia Przełożonych Generalnych), zastanawiał się nad tym. Zauważył, że podobnie jak wczesne wspólnoty chrześcijańskie i wiele zgromadzeń, urodziliśmy się w warunkach stresu i presji, i że w tych warunkach najlepiej się rozwijaliśmy. Kiedy te warunki się zmieniły i nie było takiej presji, odprężyliśmy się, straciliśmy siły, zachorowaliśmy (por. Emili Turú, FMS, “[Religious Life in the 21st Century: The Prophecy of Fragility](#)”/”Życie zakonne XXI wieku: prorocstwo kruchości”). Być może osłabła nasza zdolność do wytrwania i cierpienia.

W świetle tego co br. Emili sugeruje, życie zakonne ma szczególne znaczenie, jeśli ofiarujemy „radykalność prorocstwa – prorocstwo małości i kruchości, które świadczy o miłosierdziu Boga”. Cytując za nim benedyktyńskiego br. MichaelDavide Semeraro, prorocstwo to „zdolność do przyjęcia śmierci, porażki, niewidzialności, marginalizacji jako stałej opcji na całe życie”. Innymi słowy, jest to przeżywanie tajemnicy paschalnej, którą przyjmujemy w naszym życiu, wypełniając misję Chrystusa, aby doprowadzić wszystkich do jedności” (por. JP, K 5).

Jak Siostra/my zareagujemy w tym przelomowym i krytycznym momencie z radykalnością prorocstwa?

Czas zaufać i wkroczyć w nieznanne. Ważna jest sama przemieniająca podróż – co stanie się po drodze, co wydarzy się w naszych sercach, jak będzie nam towarzyszyć boska tajemnica, kim się staniemy. Z wiarą i odwagą idźmy śmiało naprzód, ryzykując, aby wzrastać i stać się apostołską wspólnotą, do jakiej Bóg nas wzywa.

Wasze Siostry,

*S. Roxanne Schares, S. Inés Camiran, S. Carolyn Anyega,
S. Julianne Lattner, S. Martina Radež, S. Kathleen Storms*

Rada Generalna